

מסורת הש"ס

(א) ויענינו סה: ושי"ן.
(ב) עדות פ"ח מ"ב, ע"ז
ע"ה, (ד) ויענין אחת
כקום בק"ר, (ה) ע"ז
ע: שבת מה: מה י"ג
(ו) טהרות פ"ה מ"ה
פסחים י"ג, (ז) ויענינו מ"ז
(ח) למיתא ספא כרישא
כל"ל מהש"ל, (ט) ויע"ע
מוס' פסחים י' ד"ה הלך,

גליון הש"ס

רש"י ד"ה בלשתי וכו'
שחפשיין, כי בפסוק
ויחפץ ברחמים מ"ד
המרגום ובלש:

הגהות הב"ח

(א) גמ' מון הני נמי
דגבני: (ב) שם דלא
(עקב) מו"מ, וי"צ ס"א
עקר וכן משמע מפרש:

מוסף רש"י

כל כהנות שנמצאו
בתוכה פסולות.
לבעליהן, דלשם ספן
אסורה חף בלשתי, אל
אשת ישרא' לא (ע"ז ט"ז).
בלשתי. חילות גי'ם בלא
לעיר, על שם שמחפשים
ובלשתי את העיר קרי לה
בולשת (שבת ט"א). על שם
שמחפשים וחותרים קרי
לכו בולשת כדממרגמין
ויחפץ ובלש (ע"ז ע"ג)
שמחפשת חיל שמחפשת
ויחזק (נדה י"ג). בשעת
שלום. כגון שהוא של
אחת מלכות (שבת ט"א).
לנסך אין פנאי. ד"ה
הספיק לא מקץ (ע"ז
וטורדן במלחמה (ע"ז
ט"א). אחד טמא. קבר
מוטל בו לכהן וממלא את
כולו ואין עובר בו של
יחל (פסחים י"א). ועשה
נעצות. נגע צטורות
אחר כך (שם). ובא חבירו
והלך בשני. ויענין סן
ששני שלק זה לא הלך
זה, דהשתא ודאי אחד מן
טמא (שם). אם נשאל זה
בפני עצמו. אם נשאלו
כל אחד לחסם ספקו בפני
עצמו, טהור, ואם בלא בנת
אחת, הוואיל ובהוראה אחת
ס' לנו למר טמאין ואר
טהורין, אי אפשר למר
למן טהורים אחת, שהרי
האחד ודאי טמא (שם).

האשה שנתארמלה פרק שני כתובות

הוראה. דמדעת וכיון דהגיע זמן ולא נפדית הרי היא של עובדי
כוכבים דביניהם משום הכי צעין עדים מעידין אותה שלא נסתרה:
נחשבה. דלמנה נחלתם להם לא צעין עדים הוואיל ועל ידי ממון
הוא: **ואיכא דרמי לה מרמא.** לא מתני לה להא דרז שמואל דר
רז יחזק אפירושא דמתניתין בלשון
לא שנו אלא רמי מירמא מתניתין
וצרייתא אהדי ועלה שני רז שמואל
חילוק צין יד ישראל תקיפה ליד
העובדי כוכבים תקיפה: הני נשי
דגבני. שבעליהן ניתנו ודרך המלכות
להפקיר ציתם ונשיהן: **כן דוגא.**
רולא היה ולעזר שמו כדאמרינן
צ"ע בגלה ערופה (פסוטה מ"ז). אל שני
דגבני הגונבים ממון לא מפקרי:
מתני' נרכוס. מלור מתרגמין
כרכוס (דברים ט): **פסולות.**
אסורות לבעליהן דלשם כהן אסורה
בזונם: **גב' בלשתי.** חיל. על שם
שמחפשים כל המטמונים: **לבעול**
יש פנאי. דמקף להו יצרייהו: רבי
יחזק בן אלעזר אמר. אף צבעילה
פעמים שהן מותרות: **נרכוס של**
אוסה מלכות. אינו רואה להשחית את
צני העיר וכסודש עיר הסמוך
לממשלתו שומרה והיא לו למס עובד:
משמרות. מקום מעמד השומרים
שהעמיד המלך שלא יחבל אדם בלשתי
העיר: **דמהדר למא' נ'.** שמו
קצירות העיר שלשלות ברחל ששימשו
קול בהשכל איש רך עליהם וכלצים
ואוחים וזעקין: **וגוואל.** מקלות
וקיסמין להשכל צהן: **ולא קשיא**
ליה מדי. לא חייש למיעקף איני
יחידה ולבעול הוואיל ואין הדבר
הפקר: **ומאי שנה משני צדדין.**
דכיון דבא לשאל עליו ועל חבירו אמר
רבי יוסי טמאין הכא נמי לכולהו
שרין כי הדדי: **אחד טמא.** שיש
צו קצרות מפסיק כל רחבו ואין
ידוע אחרו הטמא אל כל מוחזקים
באחד מהן: **ועשה טהרות.** נגע
צטורות: **טהורים.** דכל חד כי
אחי לקמן תלין ליה למימר צטור
הלך דהוה ליה ספק טומאה צר"ה
וספיקו טהור: **טמאין.** דהייז נימא
לכו טהורים אחת חד מינייהו ודאי
טמאין אל: **צנא אחס.** בלא
לשאל צנא אחת: **הכא נמי כו.**
ור' יהודה ור' יוסי הלכה כר' יוסי:

מה

האשה שנתארמלה פרק שני כתובות

באן בכרכוס של אותה מלכות. פי' שיוצין צטח לפי שאין
אחרת מלכות ויש פנאי לנסך ולבעול אל כל בלשתי של מלכות
אחרת שאימת מלכות שצאו בגבולה עליהם אין לכן פנאי וכן פי' ר"ח
ור"ח וכן מוכח בירושלמי ופרין כרכוס של אותה מלכות אי אפשר
ללא ערקא חדל מינייהו והוה לן
למשרינהו לכולהו ולמיתלי לקולא
דשצויה הקילו כדאמרינן בסמוך אס
יש מחצאה אחת מלל על כל הכהנות
כולן אע"ג דמספקא לן בלמנה מחזקת
אלא אחת הכא פשיטא לן דשרי דהתם
לא ודאי נחצאת אלל הכא ודאי ערקא
ולפי' הקונטרס קשה טובא חדל
דפרין נתלי לחומלל וגבי מחצאה
תלין לקולא ועוד דמה מתין דמהדר
למתא כו' ואין אדם נכנס לשם והא
קמני בלשתי שנקנסה לעיר ועוד
כיון דהתמא דע"ז פרין הוה ליה
למימר אי אפשר דלא ערק חד
מינייהו ונסך ועוד דהתם מפרש
טעמא לפי שאין פנאי לנסך ולית
ליה טעמא לפי שאין כרכוס של אותה
מלכות רואה להשחית את בני העיר
[ועוד מאי שנה שעת מלחמה משעת
לשון] ויש לישב לפי שרית הקונטרס
דרבי יחזק בן אלעזר לא אחי לשני
מתני' אהדיא דע"ז אלל אחי ליה
שינויא דרז מרי ומתניתין דהתם נמי
בכרכוס של מלכות אחרת ולא בל
אלא לפרושי מתניתין וכן משמע
בפרק בתרא דע"ז (דף ע"ה). דפרין
התם ממתניתין דהכא אמתניתין
דלשתי הוה מייתי התם דרבי יחזק:
והלך באחד מהם ועשה טהרות.
להכי נקט ועשה טהרות
ללענין האדם אלו מוקדים שיהם
לעבול ולהיות פן יצאו ליד טומאה
ודאי אס יגעו שניהם צכר אחד
לכן אומר להו זילו עבילו דהא נהרא
קמייהו ועוד דמשום דרבי יחזק
ס' ספא הוה ועבול טהור הלך בשני
ועשה טהרות הרי אלו טהורות ואס
קיימות הראשונים אלו ואלו תלויות
ואס לא טהר צינתים הראשונות
תלויות והשניות ישרפו:

ואם נשאל זה בפני עצמו וזה
בפני עצמו טהורות. לא
שיאכלם אדם אחד דלס כן ואלל
ודאי טומאה דהייז אמרינן שצבעות
צ"צ (דף י"ט). הלך בראשון ולא
נכנס בשני ונכנס חייז דטמא הוה
ממה נפשך: **בבא לישאל ע"יו**
וע"ה חבירו. אין לפרש שכל לישאל
צנא אחת דהתם מודו כולי עלמא
דטמאות מכל שכן צנאו לישאל שניהם
צנא אחת אחת מייז ששאל על עצמו
וטהוריו ואח"כ צנא לישאל על חבירו
דמר מדמי ליה צנא אחת כיון ששאל
על שניהם צנעמד אחד ומר מדמי
ליה לזה אחר זה כיון שטיהוריו קודם
והכא נמי כיון דשרי לכולהו כנא
אחת דמי אף על פי שאין צנא לפנינו
אלא על אחת מ"מ הדבר ידוע לכל
שהרבה כהנות היו והיו כלילי צנא לישאל
על כולם צנא אחת והכא מודו כ"ע
ונחנס דמך דקונטרס לפרש כר' יוסי:

לא

ולא נטמאתי מהו מי אמרינן
מה

עין משפט
נר מצוה

קב א ב מ"י פ"ח מהל'
אסורי ביאה הלכה ל
טו"ע דה"ע סימן ז סעיף
יא בזה"ל:
קב ג מ"י פ"ח מהל'
א"צ הלכה כו טור
ש"ע ס' סעיף י'
קד ד מ"י שם הל' ט'
טו"ע שם סעיף א':
קד ה מ"י פ"ח מהל'
מלכות אסורות
הלכה כו סמוך לאין קמא
טו"ע שם י"ד ס' קטע סעיף
י':
קו ז ח ט מ"י פ"ח
מהל' אסורי ביאה
הלכה כו סמוך טו"ע:
א"ה"ע ס' ז סעיף י':
קז י ב מ"י פ"ח מהל'
אבות הטומאה הלכה
ז:

תוספות ר"ד

ומפקיר לה. ה"ד ע"י
נפשות א"ר כגון נשי
דגבני אמר חזקיה והוא
שנגמר דינן להריגה פי'
שבליהן נתלו ודרך
המלכות להפקיר ספס
ונשיהם ור"י אמר אעפ"י
שלא נגמר דינן להריגה.
וה' בחזקיה דהוא רביה
ד"ר יוחנן: עיר שבכבושה
כרכוס. פי' חיל הצרים
עליה. מצור תרגומו כרכוס
כל כהנות שבחומה פסולין
לבעליהן פי' דבחזקת
שבבעול קיימו ואנסה
אסורה לכהן ואם יש להן
עדים שלא בבעול אפילו
עבר אפילו שפחה הרי אלו
נאמנים ואין אדם נאמן ע"י
צמיו לא האשה להעיד על
צמיה ולא הבעל להעיד
על אשתו ורמיהו בולשת
נכנסה לעיר. פי' חיל
ונקרא כן ע"ש שמחפשים
את כל המטמונים תרגום
ויחפץ ובלש בזמן שלום
חביות פתוחות אסורות
וסתומות מותרות בשעת
מלחמה אלו ואלו מותרות
לפי שאין פנאי לנסך.
אמר ר"מ לנסך אין פנאי
לבעול יש פנאי דיצרא
דעבירה תקף מין נסך ר"י
בן אלעזר משמיה דחזקי'
אמר כאן בכרכוס של
אחת מלכות אינן יראים
ויש להם פנאי לבעול
ולקרא אבל של מלכות
אחרת יראים [שמא] כיאו
חיל מאיה מלכות לעזור
להן וממהריס לשלול
ולהבית ואין להן פנאי
לא לבעול ולא לנסך.
א"ר אידו ב"א אר"י ב"א
אם יש שם מחבוא א'
[מצלת] על כל הכהנות
ומותרות כלן: בעי ר"י
אם אינה מחזקת אלא
א"ר מהו. מי אמרינן
כל חדא וחדא היינו האי
א"ר לא אמרינן ולא